

INTERNATIONAL BESTSELLERS

LIVA KONSTANTĪNA

VIŅA NEZINA SAVU
ĪSTO VĀRDU

IESPĒJAMS, KA VIŅA IR IZDARĪJUSI
KAUT KO ĻOTI, ĻOTI SLIKTU...

Svešiniece spoguļī

**LIVA
KONSTANTĪNA**

Svešiniece
spoguļi

**LIV
CONSTANTINE**

Stranger in
the Mirror

LIVA KONSTANTĪNA

Svešiniece spoguļi

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-3
Ko 552

Copyright © 2021 by Lynne Constantine and Valerie
Constantine. All rights reserved
Published by arrangement with Harper, an imprint of
HarperCollins Publishers

Livas Konstantīnas romāna "Svešiniece spoguļi"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Gunita Mežule
Vāka dizains Artūrs Zariņš

ISBN 978-9934-25-016-3

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2021

Pagātne nekad nav mirusi. Tā pat nav pagājusi.

VILJAMS FOLKNERS
"REKVIĒMS MŪŅENEI"

PIRMĀ DAĻA

PIRMĀ NODAĻA

EDISONE

Man gribētos domāt, ka esmu labs cilvēks, taču skaidri to nevaru zināt. Es neatceros savu īsto vārdu, neatceros, no kurienes es esmu un vai man ir ģimene. Droši vien man kaut kur ir draugi, taču vienīgie, ko pazīstu, ir tie, ar kuriem esmu sadraudzējusies divu pēdējo gadu laikā, kopš piedzimu no jauna – visas atmiņas par to, kas bijis pirms tam, ir tikušas aizslaucītas. Es neatceros, kā esmu tikusi pie pusmēness formas rētas uz ceļgala un kāpēc rožu smarža liek manam kuņģim sažņaugties. Vienīgais, kas man ir, tas ir šeit un tagad, un pat tas šķiet nenoteikts. Ir šis un tas, ko es zinu. Man labāk garšo šokolādes, nevis vaniļas saldējums, un man patīk vērot, kā saulriets iekrāso debesis koši oranžos un sārtos toņos krēslas stundā. Un man patīk fotografēt. Manuprāt, tas tāpēc, ka es jūtos drošāk, ja lūkojos uz ārpasauli, stāvēdama aiz fo-

toaparāta objektīva. Lūkošanās iekšpusē ir pārāk sāpīga, kad nav nekā liela, ko redzēt.

Mēs svinam manu saderināšanos šajā skaistajā septembra dienā, un man apkārt ir cilvēki, kuri apgalvo, ka mīlot mani. Bet ko viņi patiesībā mīl? Kā tu īsti vari kādu pazīt, ja visa viņa pagātne ir noslēpumā tīta? Gabriels, mans līgavainis, sēž man līdzās, nolūkodamies uz mani ar dievinošu skatienu, kas liek man viscaur sajūst siltumu. Viņš pieder pie tiem cilvēkiem, kuru acis smaida, un nav iespējams nejusties labi, kad viņš atrodas tuvumā. Viņš ir tas, kurš man palīdz atklāt tos manas būtības fragmentus, kas šķiet īsti. Es fotografēju. Gabriels apgalvo, ka man piemīt apbrīnojams talants. Nezinu, vai esmu tik tālu tikusi, taču man patīk to darīt. Atrazdamās aiz fotoaparāta objektīva, es atkal esmu es pati. Instinktīvi zinu, ka esmu to darījusi un ka man ir patīcis to darīt ilgu laiku. Tieši tas ir mani izglābis, nodrošinājis man iztiku un aizvedis mani pie Gabriela. Patiesībā viņš ir sagādājis manu pirmo izlaušanos – izstādi savas ģimenes galerijā pēc pāris mēnešiem. Drīz viņi kļūs arī par manu ģimeni.

Glāzes šķindināšana piesaista manu uzmanību. Tas ir Patriks, Gabriela vedējtēvs.

– Kā jūs zināt, mēs ar šo klaunu draudzējamies no sešu gadu vecuma. Es varētu te stāvēt augu dienu un stāstīt jums stāstus. Bet, tā kā te atrodas mūsu abu vecāki, aiztaupīšu jums šaušalīgos sīkumus un aprobežošos ar to, ka pateikšu – mums ir bijuši savi labie un smieklīgie brīži, un sava daļa nepatīkšanu. Nemūžam nebiju domājis,

ka viņš norimsies, taču, ieraudzījis viņu kopā ar Edisoni, es sapratu, ka cauri ar viņu ir. – Patriks paceļ glāzi tostā pret mums abiem. – Par Ediju un Gabrielu. Ilgā mūžā!

Mans skatiens pārslid pāri restorānam un apstājas pie Dārsijas. Viņas glāze ir pacelta tostā, taču smaids šķiet uzspiests un acis ir skumjas.

Mēs visi paceļam glāzes un iedzeram pa malkam. Gabriela māsa Heilija ir mana vedējmāte, taču viņa nevar celt priekšā sanākušajiem stāstus par mūsu kopīgo pagātņi, jo, tāpat kā Gabriels, viņa mani pazīst tikai sešus mēnešus. Par spīti svētku noskaņai man visapkārt, tumsa atkal sakļaujas, un es sajūtos tukša. Šķiet, ka Gabriels sajūt manu noskaņojuma maiņu un saspiež manu plaukstu zem galda, tad pieliecas tuvāk un nočukst: – Vai viss kārtībā?

Es atbildu uz rokaspiedienu un ar piepūli pasmaidu, cerēdama, ka nesākšu raudāt.

Tad pieceļas Džidži un paņem mikrofonu no Patrika.

– Lai arī es pazīstu Edisoni tikai pāris gadus, jūtu, ka nespētu viņu mīlēt vēl vairāk. Kad viņa ienāca mūsu dzīvē, tā bija lielākā svētība, ko mēs būtu varējuši lūgt. – Viņa paskatās uz mani. – Tu mums esi gluži kā meita, un mēs ar Edu esam ļoti laimīgi par mums. Par jaunu sākumu.

Zinu, ka viņa cenšas mani nomierināt, taču ir grūti svinēt jaunu sākumu, ja tas ir vienīgais, kas man pieder. Es tomēr paceļu glāzi tostā, tāpēc ka arī viņu mīlu un tāpēc ka viņi ar Edu cenšas kļūt par vecākiem, kuru man nav.

Eds mani pavadīs līdz altārim, un, lai arī jūtos pateicīga par to, ka viņš man ir, neviļus iedomājos par to, ka varbūt man kaut kur ir tēvs, kurš netiek gudrs par to, kas ar mani atgadījies. Tāpēc man ir tik neiespējami pieņemt viņus visus no visas sirds. Ja nu mani vecāki kaut kur sēro par mani, prāto par to, kas noticis, vai domā, ka es esmu mirusi? Vai vēl ļaunāk – ja nu neviens mani nemeklē?

Ārsti man ir teikuši, ka ir jābūt pacietīgai. Ka atmiņa ir sarežģīta padarīšana. Jo vairāk es centīšos to piepūlēt, jo izvairīgāka tā kļūs. Man nav īstas nojausmas par savu identitāti, man nav personu apliecinošu dokumentu, nav mobilā ar attēliem vai telefonu numuriem. Toties mans ķermenis sniedz dažas norādes – robainās rētas, kas vēsta savu stāstu, – ne tikai man.

OTRĀ NODAĻA

DŽŪLJENS

Džūljens Hanters visu dienu bija juties melanoliski noskaņots. Kārtējā kāzu gadadiena bez fanfarām, tikai atmiņas par laimīgākiem laikiem, kas viņam šobrīd sniedza mierinājumu.

– Pastāsti man vēlreiz par to dienu, kad jūs ar mammu apprecējāties, tēt. – Valentīna ciešāk pieklāvās Džūljenam un atbalstīja galvu viņam pret krūtīm. Viņa tam plati uzsmaidīja. Meitenes zaļās acis ieskāva biezas skropstas, kas bija tikpat kraukļmelnas kā viņas mati.

Džūljens pieliecās zemāk, lai noskūpstītu septiņgadīgās meitas galvas virsu, un viņu atkal pārņēma jau pazīstamā zaudējuma izjūta, taču viņš nokremšļojās un iesāka. – Tas viss aizsākās kā skaista, saules pielietā novembra diena. Mēs grasījāties precēties tepat mājā – lielajā dzīvojamajā istabā. Mammīte man neļāva apska-

tīt viņas kāzu kleitu pirms ceremonijas. Viņa teica, ka tas nesot nelaimi. – Džūljens pasmaidīja, atcerēdamies, cik uzstājīgi bija izturējusies Kasandra, pastāvot uz to, ka rītā pirms ceremonijas viņiem ir jāpošas katram atsevišķi. “Tu taču patiesībā nemaz nedomā, ka tas nes nelaimi, vai ne?” viņš bija tai jautājis, un viņa bija palūkojusies uz līgavaini ar platām acīm un noteikusi, ka tikai grib ievērot piesardzību. Džūljens uzskatīja sevi par racionālu zinātnes piekritēju, un viņa ārsta karjera bija pierādījusi, ka veiksmei nav nekāda sakara ar cilvēku dzīves ritējumu. Tomēr viņš bija nolēmis izpatikt Kasandrai.

– Tēt, turpini. – Valentīna viņam piebakstīja.

– Nuja. Tātad... tās bija ļoti nelielas kāzas, kurās piedalījās daži draugi un tavs vectēvs.

Jauns mūzikas students no universitātes spēlēja čellu, un mammīte ienāca istabā un devās uz manu pusi.

– Vai viņa izskatījās skaista?

– Jā, Valentīna. Viņa izskatījās ļoti skaista. – Viņa domas pārņēma aina no tās dienas.

Kasandra kādu brīdi stāvēja arkveida durvīs piegulošā vakarkleitā ar augstu apkakli un garām piedurknēm, kas uzsvēra viņas auguma aprises un sniedzās līdz pat grīdai. Smaidot viņa ieskatījās Džūljenam acīs un devās uz priekšu pa eju. Kad viņš ievēroja baltas gardēnijas Kasandras garajos, melnajos matos, jauno vīrieti aizkustināja līgavas mīlestības pilnais atgādinājums par ziediem, kurus viņš tai bija dāvājis bildinājuma vakarā.

– Vēl, tēt, – Valentīna mudināja.

– Šim vakaram ar to pašu pietiks, mīļo meitenīt. Ir laiks doties čučēt. – Viņš uzmanīgi piecēlās no dīvāna, taču meita palika sēžam.

– Nē, lūdzu. Vai drīkstu palikt nomodā vēl mazliet ilgāk?

Viņš pasniedzās un satvēra meitas mazo plaukstu savējā, pievilkdams viņu kājās. – Baidos, ka ne, mazā. Ko teiktu mammīte, ja zinātu, ka es tevi aizkavēju pēc gulētiešanas laika?

Valentīnas sejas izteiksme satumsa. – Mammītei būtu vienalga. Ja viņai nebūtu vienalga, viņa būtu atgriezusies mājās.

Džūljenam nebija, ko atbildēt savai mazajai meitai. Viņš tik daudzas reizes bija centies Valentīnai to izskaidrot, taču nelaime slēpās faktā, ka izskaidrojuma patiesībā nebija.

Viņš atcerējās to dienu, kad pēdējo reizi bija redzējis Kasandru, – un viņu piepildīja parastā zaudējuma un nožēlas radītā smeldze. Protams, viņiem bija savas problēmas, tāpat kā ikvienam pārī. Viņa varēja būt mainīga un neprognozējama, ar straujām garastāvokļa maiņām. Viņam nepatika domāt par vakaru, kad abi bija vispamatīgāk sastrīdējušies un spļāvuši niknus vārdus, kurus neviens vairs nespēja paņemt atpakaļ. Pēc tam viņš bija domājis, ka viss ir zudis, ka viņam nāksies audzināt Valentīnu vienam. Taču tad brīnumainā kārtā viss atkal kļuva labi. Vismaz uz kādu laiku. Tagad bija pagājuši divi gadi, kopš no viņas nebija ne miņas. Patiesībā tas bija